

IV. Generaldebatten.

krævet. Jugoslavien betragtede enhver form for formynderskab som uacceptabelt for suveræne stater. Kun samarbejde mellem uafhængige stater, ikke sameksistens mellem hegemonier, kunne sikre en retfærdig fred.

Udenrigsminister *Torsten Nilsson* (Sverige) betegnede besættelsen som en tragisk politisk fejltagelse og som et brud på juridiske og moralske principper.

Norges udenrigsminister *John Lyng* afviste påstanden om, at NATO-landene havde forsøgt infiltration i Tjekkoslovakiet. Han kunne endvidere ikke acceptere påstanden om, at Tjekkoslovaikiets besættelse alene vedrørte en gruppe nabostater eller allierede. Når en stormagt under anvendelse af militærmagt besatte et lille land, var det tværtimod et anliggende, som vedkom hele verden.

Udenrigsminister *Poul Hartling* stemplede interventionen i Tjekkoslovakiet som en voldsakt, der gik imod den tjekkoslovakiske regerings og det tjekkoslovakiske folks ønsker. Besættelsen var helt uberettiget. Danmark fordømte dette magtmisbrug, der betegnede en tilbagevenden til tilstande, der hørte fortiden til, og opfordrede besættelsesmagterne til at trække deres styrker tilbage.

Situationen i Mellemøsten.

Debatten om dette spørgsmål viste så godt som ingen bevægelse i standpunkterne siden sidste samling. Næsten alle deltagere i debatten bekræftede deres støtte til Sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967 og gik ind for en videreførelse af ambassadør Jarrings mission med henblik på at finde en fredelig løsning på grundlag af denne resolution.

Israels udenrigsminister *Abba Eban* erklærede, at Israel var rede til at fremme afslutningen af en overenskomst om alle de i Sikkerhedsrådets resolution af november 1967 nævnte principper. Israel havde gentagne gange, men uden resultat, forsøgt på gennem generalsekretærens repræsentant at bringe en dialog i stand med Den forenede arabiske Republik og Jordan. Abba Eban anså det for muligt at udarbejde en grænseordning forenelig med Israels sikkerhed og de arabiske landes ære. Han opstillede følgende 9-punkts program for fred med de arabiske stater:

- 1) Tilvejebringelse af fred, etableret gennem forhandling og udtrykt i en fredstraktat.
- 2) Fastlæggelse af sikre og anerkendte grænser.
- 3) Sikkerhedsarrangementer med henblik på at undgå farlige situationer af den art, der forårsagede fredens sammenbrud i 1967.
- 4) Der bør tilstræbes „åbne“ grænser gennem en udvidelse af bevægelsesfriheden i området.
- 5) Etablering af garantier for fri sejlads og parternes anerkendelse af Suez-kanalen og Akababugten som internationale vandveje.
- 6) En detaljeret plan for løsning af flygtningeproblemet.
- 7) Udarbejdelse af en status for de hellige steder, som kan sikre deres universelle karakter.
- 8) Anerkendelse af suverænitet, integritet og retten til nationalt liv.
- 9) Undersøgelse af mulighederne for samarbejde om regionens ressourcer og kommunikationsmidler.

Israel var rede til at drøfte detaljer vedrørende ovennævnte ni punkter i en ægte meningsudveksling med modparten. Israel stod ikke længere stejlt på krav om direkte forhandlinger, men erklærede sig parat til at påbegynde forhandlinger gennem ambassadør Jarring.

Israel afviste tanken om en løsning pålagt parterne af en gruppe udenforstående magter under henvisning til, at Mellemøsten ikke var noget protektorat.

De arabiske lande, som alle deltog i debatten, gentog kravet om ubetinget tilbagetrækning af Israels styrker fra hver tomme besat arabisk område. Israels 9-punkts program for etablering af fred i Mellemøsten afvistes kategorisk som værende ensbetydende med en arabisk kapitulation. De arabiske lande fremhævede Israels fortsatte tilsidesættelse af Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets resolutioner om Palæstinaspørgsmålet og flygtningene, om Jerusalem og om en undersøgelse af forholdene for den arabiske befolkning i de besatte områder.

Den forenede arabiske Republik fremhævede sit forslag til ambassadør Jarring om at opstille en tidstabel for gennemførelse